

Mi az igazság? – Első szám

Az igazság keretfoglalata: kinyilatkoztatás, prófétai párhuzamok, valamint az Alfa és az Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Mielőtt rátérnénk arra a témára, hogy mi az igazság, megjegyezzük, hogy ezt a tanulmányt a Jelenések első fejezetének első három versével kezdtük, majd ezt követően egy Illérről szóló cikket is hozzáadtunk. E tanulmányok néhány célja az, hogy azonosítsuk az Egyesült Államok szerepét a próféciában, feltárjuk Jézus Krisztus kijelentésének üzenetét, felismerjük a próféták szerepét mint Isten népének jelképeit, és megvizsgáljuk annak következményeit, mit jelent az, hogy Jézus az Alfa. Szemléltettük, hogy a Jelenések első három verse egybehangzik és összhangban áll a Jelenések utolsó verseivel, és mindkét esetben, a kezdetnél és a végén, Jézus úgy azonosítja Önmagát, mint az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó.

Illéssel kapcsolatos rövid tárgyalást használtunk a második tanulmányban annak bemutatására, hogy a Biblia nyitóversei összhangban állnak mind az Ó-, mind az Újszövetség záróverseivel, továbbá hogy az Újszövetség nyitóversei szintén megegyeznek a Biblia kezdetével vagy végével, bármely módon kívánjuk is azt szemlélni, akár mint egészet, akár mint két szövetséget.

Egy másik szempont, amelyet igyekszünk kifejtetni, annak megértése, hogy az Istenség a történelem folyamán fokozatosan munkálkodott az istenség mivoltának kijelentésén. Ezért jegyeztük meg, hogy amint az idő előrehalad a szövetségtörténet bibliai témájában, Isten lépésről lépésre egyre többet nyilatkoztatott ki jelleméből különféle neveinek szimbolikája által. A Mindenható Isten szólt Ábrahámhoz, és ugyanaz az Isten szólt Mózeshez is, de tudtára adta Mózesnek, hogy attól fogva az ő nevét Jehovaként kell ismerni. Amikor pedig Krisztus eljött, olyan néven mutatta be magát, amely az Ószövetségben ismeretlen volt, kivéve e név egyetlen említését egy babilóniai által Dániel harmadik fejezetében. Jézus nemcsak azonosította magát úgy, mint az Atya egyszülöttét, hanem abban az adott szövetségtörténetben Emberfiaként is azonosította magát. Isten a millerita adventizmusnak is adott nevet, amikor szövetségre lépett az adventizmus kezdetével.

„Ebben az időben, amikor oly közel vagyunk a véghez, vajon a gyakorlatban annyira hasonlónak válnunk-e a világhoz, hogy az emberek hiába keressék Isten név szerint megjelölt népét? Eladja-e bárki Isten választott népeként való sajátos jellemvonásainkat bármiféle előnyért, amelyet a világ adhat? Nagy értékűnek tekintjük-e azok kegyét, akik áthágyják Isten törvényét? Vajon azok, akiket az Úr az Ő népének nevezett, azt feltételezzék-e, hogy létezik bármiféle hatalom, amely magasabb a nagy VAGYOK-nál? Arra törekedjünk-e, hogy eltöröljük a hit azon megkülönböztető pontjait, amelyek hetednapi adventistákka tettek bennünket?” Evangelizálás, 121.

A hetednapi adventistáknak adott nevet az Úr adta, és White testvérnő gyakran úgy utal az adventistákra, mint Isten névvel megjelölt népére. A „névvel megjelölt” azt jelenti, hogy nevet

kapott. White testvérnő mindössze két egyházat azonosít Isten névvel megjelölt népeként: az ősi Izráelt és a mai Izráelt.

Ezért, miközben folytatjuk a Jelenések könyvének tanulmányozását, azt javaslom, hogy az a „új név”, amely a filadelfiaiaknak — akik egyúttal a száznegyvennégyezerként is vannak ábrázolva — kijelentetik, jelentős részét képezi annak a prófétai titoknak, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt pecsételtetik fel.

Aki győz, oszloppá teszem az én Istenem templomában, és többé onnan ki nem megy; és felírom őrá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemet, amely az égből száll alá az én Istenemtől; és felírom őrá az én új nevemet. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:12, 13.

Az utolsó figyelmeztető üzenet Jézus Krisztus kijelentésének üzenete, és az Ő jellemének kijelentése.

„Azoknak, akik a Völegény eljövetelére várnak, ezt kell mondaniuk a népnek: »Íme, a ti Istenetek!« A kegyelmes világosság utolsó sugarai, az irgalom utolsó üzenete, amelyet a világnak hirdetni kell, az Ő szerető jellemének kinyilatkoztatása. Isten gyermekei az Ő dicsőségét kell hogy megnyilvánítsák. Saját életükben és jellemükben kell feltárniuk, mit cselekedett értük Isten kegyelme.” Krisztus példázata, 415, 416.

Sokkal többet kellene még a feljegyzésbe foglalnunk Jézusról mint az Igéről, de most a „igazság” szóval foglalkozunk. Az „igazság” megértése, továbbá magának az „igazság” szónak a megértése, valamint azoknak a betűknek a megértése is, amelyekből az „igazság igéje” áll, Krisztus jellemének megértése.

Pilátus azért így szólt hozzá: Tehát király vagy te? Jézus felelt: Te mondod, hogy király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szóma. Pilátus így szólt hozzá: Micsoda az igazság? És miután ezt mondta, ismét kiment a zsidókhoz, és így szólt hozzájuk: Én semmi bűnt nem találok benne. János 18:37, 38.

A versben „igazság”-nak fordított görög szó egy olyan héber szóból származik, amely egyúttal betű és még szám is. A héber ábécé első betűje az „álef”. Valójában a héber ábécé első két betűje az „álef” és a „bét”, és ezek nagyon hasonlóak a görög első két betűhöz, az alfához és a bétához. Együtt alkotják az „ábécé” szó tövét. Az „alfa” szó (a héber álef betűből) ezért betűként, szóként, számként, valamint Jézus számos neve egyikeként is használatos.

Amikor Pilátus feltette a kérdést: „Micsoda az igazság?”, Jézus már megmondta neki, hogy annak oka, amiért „eljött e világra”, és annak oka is, amiért „született”, az volt, hogy bizonytságot tegyen az „igazságról”. Hozzátette, hogy „mindaz, aki az igazságból való, hallgatja” az Ő szavát.

Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás igéit, és megtartják azokat, amelyek meg vannak írva abban: mert az idő közel van. Jelenések 1:3.

IGAZSÁG: G225 — G227-ből; igazság: – igaz, X valóban, igazság, való. G227 — G1-ből (mint tagadósóból) és G2990-ből; igaz (mint ami nem rejt el): – igaz, valóban, igazság. G1; A. Héber eredetű; az ábécé első betűje: csak átvitt értelemben (számjelként való használatából eredően) az első. Alfa.

Jézus ezt mondta neki: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. János 14:6.

Amikor Jézus azt mondta: „Én vagyok... az igazság.”, azt mondta, hogy Ő egy betű, egy szám és egy szó a betű alfa számára, és az alfa szó, valamint az alfa szám mind „igazság”. Dániel könyvében Krisztus úgy jelentette ki magát, mint a csodálatos számláló, ami a héber „Palmoni” szó meghatározása, amelyet Dániel nyolcadik fejezetében így fordítanak: „a bizonyos szent, aki szólt”.

Azután hallottam, hogy egy szent beszélt; és egy másik szent így szólt ahhoz a bizonyos szenthez, aki beszélt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg lábbal tiprattassék? Ő pedig ezt mondta nekem: Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután megtisztul a szenthely. Dániel 8:13, 14.

Az a „bizonyos szent” a tizenharmadik versben „Palmoni” — a csodálatos számláló, avagy a titkok számlálója. E két vers az a hely, ahol a 2300 évre szóló prófécia és a 2520 évre szóló két prófécia elő van adva. A 2300 év a „szentélyre” vonatkozik, a két 2520 éves prófécia pedig a „sereg”, mert mind a szentélyt, mind a sereget Róma tapossa el. A 2520 éves prófécia Isten szentélyének és népének eltiprását jelképezi. Három mélységesen összefüggő, időn alapuló prófécia éppen azon a ponton a Bibliában, ahol Jézus úgy mutatja be Önmagát, mint a titkok csodálatos számlálója. Nem pusztán arról van szó, hogy e két verset választotta arra, hogy bemutassa magát mint az idő Ura, hanem az a két vers, amelyben kinyilatkoztatja Önmagát, azt az időt is azonosítja, amikor szövetségre lép a modern lelki Izraellel; és e két vers egyben az adventizmus alapja és központi pillére is.

„Az az igehely, amely minden másnál inkább az adventit alapja és központi pillére volt, ez a kijelentés volt: »Kétezer-háromszáz estig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.« [Dániel 8:14.]” A nagy küzdelem, 409.

A vég idején, 1798-ban Dániel könyve felnyitott, és az első angyal üzenete belépett a történelembe, jelezve a prófétai ismeret gyarapodását, amely a millerita mozgalom idején ment végbe, s amely a hetednapi adventizmus kezdete volt. Amikor Dániel könyve felnyitott a milleriták előtt, egy Palmonitól származó üzenet — az időre vonatkozó üzenet — vált érthetővé. Isten Igéje soha nem vall kudarcot, és mindig azonosítja a véget a kezdettel. Ezért az adventizmus végén is bizonyosan lesz az Ő jellemének kinyilatkoztatása, miként a millerita történelemben is volt. Ez a tény az adventizmus kezdetén és végén alapul, de azon a kifejezett kapcsolaton is, amely Dániel könyve és a Jelenések könyve között fennáll. Dániel és Jelenések egyetlen könyvet képviselnek, és ebben az ábrázolásban két tanú, az első Dániel, az utolsó pedig Jelenések.

„Dániel könyve és a Jelenések egy. Az egyik prófécia, a másik kijelentés; az egyik lezárt könyv, a másik megnyitott könyv.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 972.

Dániel és a Jelenések könyve két olyan könyv, amely valójában egy könyv, ugyanúgy, ahogyan a Biblia is egy könyv, amely Ó- és Újszövetségre, vagyis kezdetre és végre oszlik. A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében a két tanú, akik Mózesként és Illésként jelennek meg, az Ó- és Újszövetséget jelképezik.

„A két tanúra vonatkozólag a próféta továbbá kijelenti: »Ezek a két olajfa és a két gyertyatartó, amelyek a föld Istene előtt állnak.« »Az te igéd« – mondja a zsoltáríró – »lámpás az én lábamnak, és világosság az én ösvényemnek.« Jelenések 11:4; Zsoltárok 119:105. A két tanú az Ó- és Újszövetség Szentírását jelképezi.” A nagy küzdelem, 267.

Dániel és János két tanú, akiket egyaránt üldözték, akiket egyaránt fogságba vittek, akiknek egyaránt ugyanazt a prófétai történelmi vonalat adták feljegyzésre, akik egyaránt a száznegyvennégyezeret képviselik, akik egyaránt Jeruzsálem pusztulásának utóhatásai között éltek, s akik egyaránt a halál és a feltámadás jelképei (János a forró olaj, Dániel pedig az oroszlánok verme által).

Dániel Krisztus jellemének egy különleges kijelentését azonosítja, és ezt abban a két versben teszi, amelyeket az ihletés a Hetednap Adventista Egyház „központi oszlopának és alapjának” nevez. E két vers volt a „zárókő”, az alapokba helyezett utolsó kő, amelyeket William Miller munkássága jelképezett. A zárókő magával hozta a mennyei szentély, Isten törvénye, a szombat, a vizsgálati ítélet és a Jelenések tizennegyedik fejezetének három angyala megértését. Dániel a könyv kezdete, János a vége.

János írása Krisztus jellemének egy kinyilatkoztatását fogja azonosítani az adventizmus végén. A modern Izráel kezdetén úgy nyilatkoztatta ki magát, mint a Csodálatos Számláló, minden matematikai dolog Teremtője, és a modern Izráel végén úgy nyilatkoztatta ki magát, mint a csodálatos nyelvész. Ő mindannak a Teremtője, ami a nyelvhez tartozik, legyen az a nyelv szerkezete, a nyelvtani szabályok, a szavak, sőt még az ábécé betűi is. Ő alkotta a szavak által megvalósuló kommunikációt, amelyet nyelvtani szabályok irányítanak, akár írott, akár beszélt formában jelenik meg, és amelyet egy olyan ábécével írnak le, amely az Ő terve szerint lett megalkotva, és mindezeket túlmenően—Ő az Ige. Ezen Ige által alakítja át a vak, felkészületlen laodiceaiakat megszentelt filadelfiaiakká.

Szenteld meg őket a te igazságod által: a te igéd igazság. János 17:17.

A „megszentel” szó jelentése: szentté tenni. A száznegyvennégyezer szent lesz, és e jellembeli állapotot az „igazság” által érik el, vagy mondhatjuk úgy is: az Ő „igéje” által, mert Jézus az Ige, és Ő az igazság.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt. Minden őáltala lett; és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. János 1:1–3.

Figyeljük meg, hogy ez az első dolog, amelyet János az evangéliumában leír. Ez természetesen párhuzamban áll azzal, ami elsőként a Genézisben van megírva. Hozzátesz a bizonyágtételhez, világosabban azonosítva azt, ami a Genézis első fejezetében áll.

Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. 1Mózes 1:1.

Az első versben „Isten”-nek fordított szó többes számú, s így már a legkezdet kezdetén jelzi, hogy Isten egynél több. János evangéliumában „Kezdetben” az Ige Istennél volt, és Isten volt. És az Ige volt a Teremtő.

Jézus az Ige, és Ő hozta létre a Bibliát az istenség és az emberség egyesítése által — az istenséget a Szentlélek képviseli, az emberséget pedig azoknak a személyeknek, akik megírták a könyvekben foglalt szavakat, amelyeket el kellett küldeni a gyülekezeteknek. Így a Biblia, miként Jézus is, az emberség és az istenség egyesülése. A Biblia a bukott, testi emberek közreműködése ellenére szent, és akkor azok a férfiak is szentek voltak, akik lejegyezték azt.

És nálunk még biztosabb a prófétai beszéd, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító lámpásra, mígnem felvirrad a nap, és hajnalcsillag kél fel szívetekben. Tudván először azt, hogy az Írás egyetlen próféciája sem származik önkényes magyarázathból. Mert a prófécia sohasem ember akaratából állott elő, hanem a Szentlélektől indítva szólottak az Istennek szent emberei. 2 Péter 1:19–21.

Bár a próféták szent emberek voltak, mégis bukott emberi lények maradtak, mert mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Mindazonáltal a Biblia az istenség és az emberség egysége, és szent, mert az Isten Igéje azért jött, hogy életében és írott Igéjében bemutassa: az emberség, amely az istenséggel egyesül, nem vétkezik. Ami igaz a Bibliára, igaz Krisztusra is, mert Ő a Biblia.

Jézus magára vette a bűnös testet, és soha nem vétkezett, ily módon példát adva arra, hogy az emberi természet az istenivel egyesülve nem vétkezik.

„Betlehem története kimeríthetetlen téma. Benne rejlik „Isten bölcsessége és ismerete gazdagságának mélysége”. Róma 11:33. Csodálattal szemléljük a Megváltó áldozatát, hogy a mennyi trónját a jászolra, az imádó angyalok társaságát pedig az istálló állataira cserélte fel. Az emberi büszkeség és önelégültség megfeddettik az Ő jelenlétében. Mindazonáltal ez csupán kezdete volt az Ő csodálatos megalázkodásának. Csaknem végtelen megaláztatás lett volna Isten Fia számára magára vennie az emberi természetet még akkor is, amikor Ádám ártatlanságában állt az Édenben. Jézus azonban akkor fogadta el az emberi természetet, amikor az emberi nem négyezer év bűne következtében meggyengült. Ádám minden gyermekéhez hasonlóan Ő is magára vette az öröklődés nagy törvénye működésének következményeit. Hogy mik voltak ezek a következmények, azt földi őseinek története mutatja meg. Ilyen örökséggel jött el, hogy osztozzék fájdalmainkban és kísértéseinkben, és példát adjon nekünk a bűntelen életre.” Jézus élete, 48.

Jézus az Ige, és mind Jézus, mind a Biblia az emberi és az isteni természet egysége. Amikor Jézus az évszázadok során létrehozta a Bibliát, olyan szabályokat helyezett el benne, hogy akiknek van fülük a hallásra, halljanak. A Bibliát kormányzó szabályok az Ő jellemének tulajdonságai is.

„A Jelenések könyvében a Biblia valamennyi könyve találkozik és végződik. Itt található Dániel könyvének kiegészítése.” Az apostolok története, 585.

A „kiegészítés” szó azt jelenti, hogy valamely dolgot tökéletességre viszünk. Dániel bizonyágtétele a Jelenések könyvében ér véget, így Dániel bizonyágtétele a kezdet, a Jelenések könyve pedig a vég. A Jelenések könyvének kezdete megismétlődik a Jelenések könyvének végén, és Dániel könyve első fejezetének első versében háború zajlik a szó szerinti Izráel és a szó szerinti Babilon között, amelyben Babilon győz; de a kegyelmi idő történelmének lezárulásakor, Dániel 11:45; 12:1 szerint, a lelki Babilon háborúban áll a lelki Izráellel, és a végén Babilon veszít, Izráel pedig győzedelmeskedik. Miként János esetében a Jelenések könyvében, Dániel bizonyágtételének kezdete megegyezik bizonyágtételének végével. Tehát mi az igazság?

A tantétel olyan szó, amely azt jelöli, amit a hívők valamely közössége helyesnek ért. Célja vagy alkalmazása nem korlátozódik a Bibliára vagy a keresztyénségre. Az úgynevezett keresztyénségben valószínűleg több a hamis „tantétel”, mint az igaz, mert a lelki Babilon, a pápaság minden tisztátalan és gyűlöletes madárnak ketrece, és ezek a madarak a gonoszságot jelképezik, amelyet az egyházak hamis tantételek által tartanak fenn és lepleznek, például azzal, hogy a törvényt eltöröltetett. De van igaz tantétel.

A béreabeliek elméjét nem szűkítette le az előítélet. Készek voltak megvizsgálni az apostolok által hirdetett tanítások igaz voltát. Nem kíváncsiságból tanulmányozták a Bibliát, hanem azért, hogy megtudják, mi íratott a megígért Messiás felől. Naponként kutatták az ihletett iratokat, és miközben egyik íráshelyet a másikkal egybevetették, mennyei angyalok álltak mellettük, megvilágosítva elméjüket és megindítva szívüket.

„Ahol csak az evangélium igazságait hirdetik, azokat, akik őszintén vágynak a helyes cselekvésre, a Szentírás szorgalmas kutatására vezeti. Ha e föld történelmének záró eseményeiben azok, akiknek a próbára tevő igazságokat hirdetik, a béreabeliek példáját követnék, naponta kutatva az Írásokat, és az eléjük hozott üzeneteket Isten Igéjével összevetve, ma sokan volnának hűségesek Isten törvényének rendelkezéseihez ott, ahol most aránylag kevesen vannak. Ám amikor a Biblia népszerűtlen igazságait tárják eléjük, sokan megtagadják e vizsgálódás elvégzését. Bár képtelenek megcáfolni a Szentírás világos tanításait, mégis a lehető legnagyobb vonakodást tanúsítják a felkínált bizonyítékok tanulmányozása iránt. Némelyek azt feltételezik, hogy még ha e tanítások valóban igazak is, vajmi keveset számít, elfogadják-e az új világosságot vagy sem, és ragaszkodnak a tetszetős mesékhez, amelyeket az ellenség a lelkek tévútra vezetésére használ. Így elméjüket elvakítja a tévelygés, és elszakadnak a mennytől.

„Mindenki a neki adott világosság szerint ítéli meg. Az Úr elküldi követeit az üdvösség üzenetével, és azokat, akik hallják, felelősségre vonja azért, ahogyan szolgálai szavaihoz viszonyulnak. Akik őszintén keresik az igazságot, Isten Igéjének világosságában gondos vizsgálat alá vetik a nekik bemutatott tanításokat.” Az apostolok története, 231, 232.

Vannak „tanítások”, amelyek az „evangélium igazságai”, és ezeket meg kell vizsgálni. Némelyek — ha nem mindegyik — „próbára tevő igazságok”. A szombat könnyen érthető, próbára tevő igazság. Vannak igaz és hamis tanítások. Az igaz tanítások közül némelyek próbát jelentenek azok számára, akik hallják őket. Létezik továbbá az igazságnak egy olyan fajtája is, amely meghatározott időszakra rendeltetett. Ezeket az igazságokat „jelenvaló igazságnak” nevezik.

„Isten Igéje sok drága igazságot foglal magában, de a nyájnak most a »jelenvaló igazságra« van szüksége. Láttam annak veszélyét, hogy a hírnökök eltávolodnak a jelenvaló igazság fontos pontjaitól, és olyan tárgyaknál időznek, amelyek nem alkalmasak arra, hogy egyesítsék a nyájat és megszenteljék a lelket. Sátán itt minden lehetséges előnyt fel fog használni, hogy ártson az ügynek.

„Azonban az olyan témák, mint a szentély, a 2300 nappal, Isten parancsolataival és Jézus hitével összefüggésben, tökéletesen alkalmasak arra, hogy megmagyarázzák a múlt adventmozgalmát, megmutassák jelenlegi helyzetünket, megalapozzák a kételkedők hitét, és bizonyosságot adjanak a dicsőséges jövő felől. Gyakran láttam, hogy ezek azok a fő témák, amelyekről a hírnököknek szólniuk kell.” Early Writings, 63.

Az adventisták gyakran ezt az igeszakaszt használják fel arra, hogy elkerüljék azt, amit valójában állít. Azt állítják, hogy „jelenvaló igazság” üzeneteinkben mindössze a szentélyt, a 2300 napot, a parancsolatokat és Jézus hitét kell hangsúlyozni. Ezt az állítást azért teszik, hogy elkerüljék azt, ami e négy tárgyról meg van határozva.

E négy nagy igazság célja az, hogy „tökéletesen alkalmasak legyenek arra, hogy megmagyarázzák a múlt adventmozgalmát, megmutassák jelenlegi helyzetünket, megerősítsék a kételkedők hitét, és bizonyosságot adjanak a dicsőséges jövő felől.” E jelenvaló igazság e négy tanítása arra szolgál, hogy megmutassa: az adventizmus kezdete (a múlt adventmozgalom) szemlélteti az adventizmus végét (jelenlegi helyzetünket). E négy alapvető tanítás „tökéletesen alkalmas” annak az elvnek a megmagyarázására, hogy a végét a kezdet szemlélteti. Az ihletett kijelentés e szakasza szerint ez az a „jelenvaló igazság”, amelyre a „nyájnak most szüksége van.”

Az ősi Izráel Izráel kezdete, a modern Izráel pedig a vége. Az ősi, szó szerinti Izráel az 1798-ban kezdődő vég idejétől a vasárnapi törvényig a Hetednap Adventista népet jelképezte. Krisztus első eljövetele előtt a „jelenvaló igazság” rejtve maradt a zsidók előtt, mert szokásoktól és hagyományoktól való függésük miatt vakok voltak (Laodiceabeliek).

„Meg akarjuk érteni azt az időt, amelyben élünk. Félig sem értjük azt. Félig sem fogjuk fel. Szívem megremeg bennem, amikor arra gondolok, milyen ellenséggel kell megküzdenünk, és mennyire gyengén vagyunk felkészülve arra, hogy szembeszálljunk vele. Izráel fiainak megpróbáltatásai, valamint az a magatartásuk, amelyet közvetlenül Krisztus első eljövetele előtt tanúsítottak, újra és újra elém tárultak, hogy szemléltesse Isten népének helyzetét a Krisztus második eljövetele előtti tapasztalatában—hogy az ellenség miként keresett minden alkalmat arra, hogy uralma alá vonja a zsidók gondolkodását, és ma is azon fáradozik, hogy megvakítsa Isten szolgáinak elméjét, hogy ne legyenek képesek felismerni a drága igazságot.” Selected Messages, 2. könyv, 406.

Következő hivatkozásunk szerint a zsidók szem elől tévesztették „Isten eredeti igazságát”, és ez az eredeti igazság a zsidók számára az Egyiptomból való szabadulás története volt. E szabadulás története volt az ő eredeti igazságuk; ez volt az az igazság, amelyre nézve azt a parancsot kapták, hogy nemzedékről nemzedékre tanítsák gyermekeiket. Kudarcot vallottak, miként az adventizmus is. Hogy az igazságot a megvakult zsidók elé tárja, Jézus keretbe foglalta az igazságot.

„A Megváltó idejében a zsidók úgy betemették az igazság drága ékköveit a hagyomány és a mese hulladéka alá, hogy lehetetlen volt megkülönböztetni az igazat a hamistól. A Megváltó azért jött, hogy eltakarítsa a babona és a régóta dédelgetett tévedések törmelékét, és Isten Igéjének ékköveit az igazság foglalatába helyezze. Mit tenne a Megváltó, ha most úgy jönne el hozzánk, amint a zsidókhoz jött? Hasonló munkát kellene végeznie a hagyomány és a szertartás hulladékának eltávolításában. A zsidók igen nyugtalanná váltak, amikor ezt a munkát végezte. Elvesztették szem elől Isten eredeti igazságát, Krisztus azonban ismét láthatóvá tette azt. A mi feladatunk, hogy Isten drága igazságait megszabadítsuk a babonától és a tévedéstől.”

„Dicsőséges igazságok rejtve maradtak a szem elől, és a tévelygés meg a babona megfosztotta őket fényüktől és vonzerejüktől. Jézus kinyilatkoztatja Isten világosságát, és előhozza az igazság szép ragyogását annak teljes isteni dicsőségében. Az őszinte emberek értelme csodálattal telik meg. Szívük szent érzelmekkel vonzódik ahhoz, aki az igazság drágaköveit előhozta, és értelmük elé tárta.”

„A zsidók megértették az igazság bizonyos részét, és tanították Isten igéjének bizonyos részét; de nem fogták fel Isten törvényének messzire ható természetét. Krisztus elsöpörte a hagyományok törmelékét, és feltárta Isten szándékainak valódi magvát és lényegét. Amikor ezt megtette, fékezhetetlenül feldühödtek. Hamis híreket terjesztettek városról városra arról, hogy Krisztus lerombolja Isten művét. Ám miközben Jézus megszüntette a régi formákat, visszaállította a régi igazságokat, az igazság keretébe helyezve azokat. Összeillesztette és egybekapcsolta őket, teljessé és arányossá téve az igazság rendszerét. Ezt a munkát végezte a mi Üdvöztőnk; és most mit tegyünk mi? Vajon ne munkálkodjunk-e összhangban Krisztussal? Vajon szóbeszéd uralkodjék rajtunk? Vajon engedjük-e, hogy saját képzelgéseink elrejtsek előlünk Isten világosságát? Figyelmesen kell olvasnunk, értelmesen kell hallgatnunk, és másokat is tanítanunk kell azokra a dolgokra, amelyeket megtanultunk. Szüntelenül éhezünk kell az élet kenyerére, szüntelenül keresnünk kell az élő vizet és Libanon havát, hogy képesek legyünk a népet az igazság Forrásának élő, üdítő vizeihez vezetni.” Review and Herald, 1889. június 4.

Jézus első eljövetelekor „visszaállította a régi igazságokat, az igazság keretébe helyezve azokat. Összeillesztette és egybekapcsolta őket, az igazság teljes és arányos rendszerét alkotva.” Jézus az ősi Izráel kezdeti történetét használta fel arra, hogy helyreállítsa a régi igazságokat, és ezt úgy tette, hogy ezeket az igazságokat összepárosította (téma szerint), és egybekapcsolta őket (párhuzamosan, sorról sorra). Ezt azért tette, hogy megszabadítsa a zsidókat azoktól a szokásoktól és hagyományoktól, amelyek megvakították őket. Ez a történelem a szó szerinti Izráel záró történelme volt.

Az adventizmus megismétli az ősi Izráel történelmének befejezését, és az a keret, amelybe az igazságot el kell helyezni ahhoz, hogy eltávolíttassék a hagyomány és szokás Laodíceabeli vaksága, most valósul meg, miként akkor is, amikor Krisztus kapcsolatba lépett a zsidókkal. A „régiz igazságokat” az igazság „keretébe” kell helyezni annak érdekében, hogy a prófétai vonalak más prófétai vonalakkal összekapcsolódjanak, „sort sorra” párhuzamosan, azzal a céllal, hogy esetleg megszabadítsanak egy Laodíceabelit vakságától. Krisztus a mi példaképünk minden

dologban.

A Bibliában vannak olyan igazságok, amelyeket tanításként azonosítanak, és „sok csodálatos igazság van”, de létezik „jelenvaló igazság” is, amely „próba e” „nemzedék” számára, amely akkor él, amikor az igazság kijelentetik. Prófétai értelemben ez az adventizmus negyedik nemzedékében történik, és a „jelenvaló igazság”, „amely próba e nemzedék számára”, nem volt próba az adventizmus korábbi nemzedékei számára.

„A Szentírásban vannak némely nehezen érthető dolgok, amelyeket Péter szavai szerint a tudatlanok és állhatatlanok a maguk vesztére kiforgatnak. Lehet, hogy ebben az életben nem leszünk képesek megmagyarázni a Szentírás minden egyes szakaszának jelentését; de a gyakorlati igazság egyetlen létfontosságú pontját sem fogja homályos misztérium borítani. Amikor Isten gondviselése szerint eljön az ideje annak, hogy a világ próbára tétessék az arra az időre szóló igazság által, az elmék az Ő Lelke által indítva kutatni fogják az Írásokat, még böjtöléssel és imádsággal is, mígnem láncszemről láncszemre felkutattatik, és tökéletes lánczáccá egyesítetik. Minden tény, amely közvetlenül a lelkek üdvösségét érinti, oly világossá tétetik, hogy senkinek sem kell tévednie vagy sötétségben járnia.”

„Amint a prófécia láncolatát követtük, korunkra vonatkozó kijelentett igazság világosan feltárult és magyarázatot nyert. Felelősek vagyunk azokért az előjogokért, amelyeket élvezünk, és azért a világosságért, amely ösvényünkre ragyog. Azok is felelősek voltak, akik a múlt nemzedékeiben éltek, azért a világosságért, amelynek megengedettett, hogy rájuk ragyogjon. Elméjüket a Szentírás különböző pontjai foglalkoztatták, amelyek próbára tették őket. De nem értették azokat az igazságokat, amelyeket mi értünk. Nem voltak felelősek azért a világosságért, amellyel nem rendelkeztek. Náluk is megvolt a Biblia, miként nálunk; de az e föld történelmének záró jeleneteivel kapcsolatos különleges igazság kibontakozásának ideje azokban az utolsó nemzedékekben van, amelyek a földön élnek majd.”

„Különleges igazságok alkalmazkodtak a nemzedékek fennálló körülményeihez. A jelenvaló igazság, amely e nemzedék emberei számára próba, a régebbi nemzedékek emberei számára nem volt próba. Ha a negyedik parancsolat szombatjára vonatkozó világosság, amely most ránk ragyog, a múlt nemzedékeinek adatott volna, Isten felelősségre vonta volna őket azért a világosságért.” Testimonies, II. kötet, 692, 693.

Azok számára, akik esetleg tagadni kívánják, hogy az adventizmus történetében négy nemzedék van, Habakuk tábláira mutatnék. E tény megértésének igen egyszerű módja az, hogy a Laodicea név azt jelenti: megítélt nép. Az adventizmus kezdete az ítélet megnyílását hirdette, és az adventizmus vége az ítélet lezárulását hirdeti. Az ítélet lezárulása a harmadik és a negyedik nemzedékben megy végbe.

Ne csinálj magadnak faragott képet, semmi hasonmását annak, ami fenn az égben, vagy ami lenn a földön, vagy ami a vizekben a föld alatt van: ne borulj le azok előtt, és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban harmad- és negyedigiglen azokon, akik engem gyűlölnék; de irgalmasságot cselekszem ezerígiglen azokkal, akik engem szeretnek, és megtartják az én parancsolataimat. 2Mózes 20:4–6.

Az ítélet lezárultakor a laodiceai (megítélt nép) adventizmus utolsó nemzedéke megítéltetik, és az Úr kiköpi szájából, miként az ősi Izraellel történt Jeruzsálem pusztulásakor. A bibliai tanítások igazságok, és vannak próbakövekkül szolgáló igazságok is, továbbá jelenvaló igazságok. A jelenvaló igazság mindig próbakőül szolgáló igazság, de kifejezetten azonosít egy olyan próbatételül rendelt igazságot, amely külön annak a nemzedéknek készült, amely éppen él. A dolog tényleges állása azonban inkább az, hogy Isten Igéjének bármely igazsága, amelyet úgy döntünk, hogy elutasítunk, éppen olyan próbakővé vált, amelyben most vallottunk kudarcot.

Jézus Isten Igéje, és Ő az igazság. Pilátusnak kijelentette, hogy azért „jött” „e világra”, hogy „bizonyosat tegyen az igazságról”, és hogy mindenki, aki hallja az Ő szavát, „az igazságból való”. Az az „igazság” szó, amelyről Pilátus és Jézus beszéltek, egy héber szóból származik, amelyet „igazság”-nak fordítanak, és amely az Ószövetségben százhuszonhét-szer fordul elő. Ezt a héber szót (H571) különféle angol szavakkal adják vissza, de az Ószövetségben kilencvenkét alkalommal „truth”-ként fordítják. Ez azok közé a szavak közé tartozik, amelyek sok szinten rendkívüli erejűek.

Az Ószövetségben „igazság”-nak fordított szó három héber betűből áll, és a héber betűk esetében a betűknek saját meghatározásuk van, így a betűkből alkotott szó az egyes betűk egyesített jelentéseit ötvözi, hogy létrehozza a szó végső jelentését. Az „igazság” szó három héber betűből áll: a héber ábécé első betűjéből, egy középen elhelyezkedő betűből és a héber ábécé utolsó betűjéből. Az Ószövetségben az „igazságot” az ábécé első és utolsó betűje jeleníti meg, egy középen levő betűvel együtt!

Ez a bibliai „első említés szabályának” meghatározása. Egy téma első előfordulása a szó legjelentősebb hivatkozása, amely mag, és magában hordozza az egész történet kibontakozásához szükséges teljes DNS-t. Az „első említés szabályában” a második legfontosabb hivatkozás az utolsó hivatkozás, mert ott kapcsolódik össze mindaz a történet, amely a kezdet és a vég között bontakozik ki. „A Jelenések könyvében a Biblia valamennyi könyve található és véget ér”, és a Jelenések könyve a Biblia utolsó könyve.

Az általunk vizsgált héber „igazság” szó az „Aleph” betűvel kezdődik, a tizenharmadik betű a „Mem”, a huszonkettedik és egyben utolsó betű pedig a „Tav”. Természetesen e betűk meghatározásainak különféle árnyalatai vannak attól függően, melyik nyelvészhez fordulunk értelmezésért, de az általános meghatározások igen tanulságosak.

א (Alef): A héber ábécé első betűje, és gyakran az egységgel társítják; az istenit és az örökkévalót képviseli, Isten és a teremtés közötti kapcsolatot jelképezve.

מ (Mem): A héber ábécé tizenharmadik betűje, és gyakran a vízzel hozzák összefüggésbe.

ת (Tav): A héber ábécé utolsó betűje, és a „jel” vagy „ismertetőjel” jelentést hordozza. Gyakran társítják a teljesség fogalmával vagy a teremtés „pecsétjével”. Az ősi héberben a Tav betű kereszt alakú volt.

Az a héber szó, amelyet „igazság”-nak fordítunk, s amelyet most vizsgálunk, három betűből áll, amelyek együtt az örökkévaló evangéliumot jelképezik. Micsoda? Ez könnyen felismerhető, ha

megértjük, hogy a három angyal üzenetei az örökkévaló evangélium. Felismerhető azért, mert e három betű jelentése a három angyal üzenetét képviseli.

A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének első anyala az örökkévaló evangéliumot azonosítja, majd azt mondja az egész világnak, hogy „féljétek Istent”, és dicsőítsétek Őt azáltal, hogy a Teremtőt imádjátok. E három betű közül az elsőnek, az (Aleph)-nek a meghatározása ez: „az isteni, örökkévaló Isten, és mint az emberiség Teremtője, az az Isten, akit az emberek tiszteletteljes félelemmel kell félniük és imádniuk.”

Az Alef az első angyal üzenetét jelképezi.

A második angyal üzenete hívja ki az embereket Babilonból, jelzi, mikor árasztatik ki a Szentlélek, és azonosítja Babilon lázadását. A (Mem) meghatározása a vízhez kapcsolódik (a Lélek kiárasztásának jelképe), és ez az ábécé tizenharmadik betűje; a tizenhárom szám a lázadás jelképe, s így Babilont azonosítja. A Mem a második angyal üzenetét képviseli.

A harmadik angyal figyelmezteti az embereket, hogy ne vegyék fel a fenevad bélyegét; azonosítja az imádók két osztályát és Isten haragját. A (Tav) meghatározása az, hogy „jegyet” jelképez (a fenevad bélyegét), valamint a teremtés pecsétjét (Isten pecsétjét) ábrázolja. Maga a betű kereszt alakú. A Tav a harmadik angyal üzenetét jelképezi.

„Mi az élő Isten pecsétje, amely népének homlokára helyeztetik? Olyan jegy ez, amelyet az angyalok, de nem emberi szemek, el tudnak olvasni; mert a pusztító angyalnak látnia kell a megváltás e jelét. Az értelmes elme meglátta a kálváriai kereszt jelét az Úr örökbe fogadott fiaiban és leányain. Az Isten törvénye áthágásának bűne elvétetik. Rajtuk van a menyegzői ruha, és engedelmesek és hűségesek Isten minden parancsolatához.”

„Az Úr nem menti fel azokat, akik ismerik az igazságot, ha szóban és cselekedetben nem engedelmeskednek parancsolatainak.” Maranatha, 243.

A „igazság”-nak fordított héber szó három betűből áll, amelyek mindegyike saját meghatározással bír. E három meghatározás egyúttal a három angyal üzeneteinek meghatározása is. Ezek az első angyal üzenetének meghatározásai is, mert az első angyal üzenete volt az adventizmus kezdetén adott üzenet, a harmadik angyal üzenete pedig az adventizmus végén adott üzenet. Mivel Jézus a véget a kezdettel szemlélteti, az első angyal magában hordozza a harmadik angyal üzenetének valamennyi prófétai jelzőkövét. Így e három héber betű meghatározásai nemcsak a harmadik angyal üzenetének szimbólumaivá válnak, hanem az első angyal üzenetének szimbólumaivá is.

Jánosnak a Jelenések könyvében azt parancsolták, hogy írja meg azokat a dolgokat, amelyek akkor voltak, és eközben egyidejűleg azokat a dolgokat is megírja, amelyek a jövőben lesznek. A kezdetet azért jegyezte fel, hogy szemléltesse a véget. Kétséget kizáró módon a hetednap Adventisták azt a tájékoztatást kapták, hogy tanulmányozzák és hirdessék a milleriták üzenetét, amely az első angyal üzenete. Ezen igazságoknak és e történelemnek a tanulmányozásával és hirdetésével a harmadik angyal üzenetét fogjuk hirdetni, és megismételjük az első angyal történetét.

„Isten nem új üzenetet ad nekünk. Azt az üzenetet kell hirdetnünk, amely 1843-ban és 1844-ben kivezetett bennünket a többi egyházból.” Review and Herald, 1905. január 19.

„Minden, 1840–1844 között adott üzenetet most erőteljessé kell tenni, mert sokan vannak, akik elvesztették tájékozódásukat. Az üzeneteknek el kell jutniuk minden gyülekezethez.” Manuscript Releases, 21. kötet, 437.

„Azokat az igazságokat, amelyeket 1841-ben, ’42-ben, ’43-ban és ’44-ben kaptunk, most tanulmányoznunk és hirdetnünk kell.” Manuscript Releases, 15. kötet, 371.

„A figyelmeztetés elhangzott: semminek sem szabad beengedtetnie, ami megzavarná annak a hitnek az alapját, amelyre azóta építünk, hogy az üzenet eljött 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben. Benne voltam ebben az üzenetben, és azóta is a világ előtt állok, hűen ahhoz a világossághoz, amelyet Isten adott nekünk. Nem szándékozunk levenni lábunkat arról a talapzatról, amelyre állítottunk, miközben napról napra komoly imádsággal kerestük az Urat, világosságot keresve. Azt gondoljátok, hogy feladhatnám azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem? Olyannak kell lennie, mint az Örökkévaló Kőszikla. Azóta vezet engem, hogy megadatott.” Review and Herald, 1903. április 14.

Az első angyal üzenete és annak a történelemnek a menete, amelyben ez az üzenet elhangzott, párhuzamban áll jelenlegi történelmünkkel, és azt szemlélteti – bizonyos prófétai fenntartásokkal. Mindkét történelmet az a három betű is jelképezi, amelyet az isteni nyelvész a „truth” szó megalkotásához használt. Ez a „truth” szó pedig az örökkévaló evangéliumot jelképezi.

A Milleriták története az adventizmus kezdetén az első angyalt jelképezi, az adventizmus végén pedig a harmadik angyal által ábrázolt történelem áll vele párhuzamban; e két történet azonban bizonyos különbségeket is magában foglal.

Az első angyal az ítélet megnyílását hirdeti, a harmadik angyal pedig az ítélet lezárulását hirdeti. Az a prófétai szerkezet, amelynek alapján az adventizmus története kibontakozott, kezdeti és befejező történetében egyaránt azonos. Kimutatható, hogy mindkét végpont a három angyal három lépését követi, amint azok megjelennek a történelemben. És ez a három angyal egyúttal az a három betű is. Ennélfogva az események prófétai sorrendje az adventizmus mindkét végén a három angyal három lépésén alapul, amelyek olyan útjelzők, amelyeket az a három héber betű is jelképez, amelyek az „igazság” szót alkotják.

Az alfa az adventizmus kezdete, az ómega pedig az adventizmus vége, és a középen álló betű, mint a tizenharmadik betű, ekként az adventizmus lázadását az elejétől fogva egészen a végéig jelöli.

Tájékoztatót kapunk arról, hogy hol van Isten útja:

Uram, a te utad a szentélyben van: kicsoda oly nagy Isten, mint a mi Istenünk? Zsoltárok 77:13.

A szentélyben azt találjuk, hogy Isten útja ugyanaz a három lépés, mint a három angyal üzenete. Az udvarban az Isten félelme arra indítja az embert, hogy áldozatot vigyen, és elnyerje a megigazulást. A szenthelyen a megszentelődést az imádságos élet jelképezi, amelyet a füstölőoltár

ábrázol, az ige tanulmányozásának élete, amelyet a szent kenyerek asztala jelképez, valamint a szolgálat élete, amelyet a gyertyatartók képviselnek. A Szentek Szentje az ítéletet jelképezi. Amikor bírjuk az Isten félelmét, amint azt az első angyal üzenete ábrázolja, a keresztlábjánál, az udvarban keressük a megigazulást. Amikor megigazultunk (igazzá tettünk), a megszentelt élet újdonságában járunk (a szentségben való növekedésben), amint azt a szenthely jelképezi. A szenthely a keresztyén munkáját jelképezi, amint azt a milleriták betöltötték a második angyal üzenete idején, a Éjféli Kiáltással együtt. Megigazulva és megszentelődve felkészültünk az ítéletre, amelyet a Szentek Szentje jelképez. A szentély három lépése egyebek mellett három teológiai fogalmat jelképez — a megigazulást, a megszentelődést és a megdicsőülést —, és egyúttal a három angyal üzenetét is, és természetesen az első angyal üzenetét is, és természetesen azt a három betűt is, amelyeket a „truth” szó megalkotására használnak.

A szentély udvarában ugyancsak mindhárom lépést megtaláljuk. A szentélybe vezető első lépésnek a szentély utolsó lépését kell szemléltetnie, miként az első angyal is párhuzamban áll a harmadik angyallal. Az udvar első lépése az áldozat leölése, amely a megigazulást jelképezi. A második lépés a mosdómedence, ahol a kövérjelet (bűnt) eltávolítják, és az áldozatot megtisztítják a végső lépések előtt. A mosdómedence vize a második lépés egyik jellegzetessége. A harmadik lépés a tényleges égőáldozat, amely Krisztust jelképezte a kereszten, ahol az ítélet végbement. Ugyanaz a három lépés jelen van a szentély első lépésében is, miként ugyanaz a három lépés jelen van az első angyal üzenetében is. Az alfa és ómega elve benne van a szentélyben, miként benne van a három angyal üzenetében is, valamint a „truth” szót alkotó betűkben is.

A 2300 éves prófécia ugyanazzal a szerkezettel rendelkezik. A prófécia három rendelettel kezdődött, és a harmadik angyal üzenetének 1844. október 22-i elérkezésével ért véget. A prófécia öt prófétai vonalat tár elénk, és a 2300 éves prófécia kezdetének története e közül mind az öt prófécia záró történetét jelképezi. A teljes 2300 éves prófécia kezdete és vége három rendelettel bír, és három üzenettel zárul.

A prófécia kezdete Kr. e. 457-ben nyugtalan időkre esett, és rendelkezett arról, hogy a zsidók visszatérjenek, valamint újjáépítsék a templomot és a várost. Az előrejelzéssel összhangban 49 évvel később, a Kr. e. 457-ben megkezdett munka nyugtalan idők között befejeződött. A 49 év kezdete szemlélteti a 49 év végét.

Kr. e. 457 jelöli annak a próféciaának a kezdetét, amely Krisztusnak a keresztségekor történt felkenetését azonosítja. Az Ő felkenetése jelentette annak a munkának a kezdetét, amelyben egy népet gyűjt egybe, hogy az Új, nem pedig az Ó Jeruzsálem polgárai legyenek, miként az ókori Izrael is egybegyűjtetett, hogy Kr. e. 457-ben újjáépítse a szó szerinti Jeruzsálemet.

Kr. e. 457 egyúttal annak a próféciaának a kezdetét is jelöli, amely meghatározza, mikor feszítik meg Krisztust. White testvér a keresztlábjánál az 1844. október 22-i nagy csalódással állítja párhuzamba, és a Vörös-tengeren való átkelés történetét is a nagy csalódással hozza összhangba. Kr. e. 457-ben volt egy csalódás, amely előképe volt a héberek Vörös-tengernél átélt csalódásának, az adventisták nagy csalódásának, a tanítványok keresztnél átélt csalódásának, valamint Ezdrás Kr. e. 457-ben átélt csalódásának.

„Ezra arra számított, hogy nagy számban fognak visszatérni Jeruzsálembe, de azoknak a száma, akik válaszoltak a hívásra, kiábrándítóan csekély volt. Sokan azok közül, akik házakat és földeket szereztek, nem kívánták feláldozni ezeket a javaikat. Szerették a kényelmet és a nyugalmat, és teljesen meg voltak elégedve azzal, hogy maradjanak. Példájuk akadályul szolgált mások számára, akik egyébként talán úgy döntöttek volna, hogy sorsukat azokéval kötik össze, akik hit által haladtak előre.” Próféták és királyok, 612.

Kr. e. 457 egyúttal annak a próféciaának a kezdetét is jelöli, amely meghatározza, mikor bocsáttatik el az ókori Izráel Istentől, és mikor vitetik az evangélium a pogányokhoz, jelezve egy 490 éves, különösképpen az ókori Izráel számára rendelt kegyelmi próbaidő végét. Kr. e. 457 tehát próbaidejük kezdetét jelöli, Kr. u. 34 pedig próbaidejük végét, előképezve azt, hogy az adventizmus próbaideje 1844-ben kezdődött, és a vasárnapi törvénynél ér véget.

Van még néhány más, belső idői prófécia is a 2300 éves próféciaában, de mindegyik magán viseli az Alfa és az Ómega ismertetőjegyét. Kezdetük szemlélteti végüket.

Fontos megjegyezni, hogy az ókori Izráel Isten törvényének letéteményesévé tétetett, a modern Izráel pedig nemcsak az Ő törvényének, hanem az Ő próféciainak is letéteményesévé tétetett. Amikor az Úr szövetségre lépett az ókori Izráellel, a Tízparancsolat letéteményeseivé tette őket, amint az két kőtáblára volt felírva. Amikor a millerita történelemben szövetségre lépett a modern Izráellel, prófétai igéjének letéteményeseivé tette őket, amint azt Habakuk két táblája ábrázolja, amelyet az 1843-as és 1850-es úttörői táblázatok képviselnek. Az ókori Izráel kezdete a modern Izráel kezdetét szemlélteti.

„Az Úr kihívta népét, Izráelt, és elkülönítette őket a világtól, hogy rájuk bízhatson egy szent megbízatást. Ő tette őket törvényének letéteményeseivé; és általuk akarta megőrizni az emberek között az önmagáról való ismeretet. Általuk kellett a menny világosságának felragyognia a föld sötét helyein, és egy hangnak kellett hallatszania, amely minden népet arra szólít, hogy bálványimádásuktól elfordulva az élő és igaz Istent szolgálják.”

„Ha a héberek hűségesek maradtak volna a rájuk bízottakhoz, hatalom lettek volna a világban. Isten lett volna védelmük, és minden más nemzet fölé emelte volna őket. Az Ő hatalma és igazsága általuk nyilvánult volna meg, és az Ő bölcs és szent uralma alatt állva példaként tűntek volna elő arra, hogy az Ő kormányzása felsőbbrendű a bálványimádás minden formájánál. Ők azonban nem tartották meg Istennel kötött szövetségüket. Más nemzetek bálványimádó szokásait követték; és ahelyett, hogy Teremtőjük nevét dicséretessé tették volna a földön, megvetés tárgyává tették azt.”

„Mindazonáltal Isten szándékának be kell teljesednie. A világnak meg kell ismernie az Ő akaratát. Isten az elnyomás kezét hozta népére, és foglyokként szétszórta őket a nemzetek között. A nyomorúságban sokan közülük megbánták vétkeiket, és keresték az Urat. Így, szétszórva a pogányok országai között, elterjesztették az igaz Isten ismeretét.”

„Ebben az időben Isten az Ő egyházát arra hívta el, miként az ősi Izráelt is elhívta, hogy világossággént álljon a földön. Az igazság hatalmas hasítójával — az első, a második és a harmadik angyal üzeneteivel — elkülönített magának egy népet az egyházaktól és a világtól,

hogy szent közelségbe vigye őket Önmagához. Ő tette őket törvényének letéteményeseivé, és rájuk bízta a prófécia e korra szóló nagy igazságait. Miként az ősi Izráelre bízott szent kijelentések, ezek is szent megbízatásul adtak, hogy közöltessenek a világgal.

„A prófécia kijelenti, hogy az első angyal az ő hirdetését „minden nemzetnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek” adja tudtára. A harmadik angyal figyelmeztetése, amely ugyanennek a hármaskörnek részét képezi, és amely az erre az időre szóló üzenet, nem lesz kevésbé széles körben elterjedt. A zászlót, amelyre ez van felírva: „Isten parancsolatai és Jézus hite”, magasra kell emelni. Az első és a második üzenet erejének a harmadikban kell felerősödni. A prófécia úgy ábrázolja ezt, mint amelyet egy angyal hirdet nagy szóval, az ég közepén repülve, és amely magára vonja a világ figyelmét.”

„A halandókhoz valaha intézett legfélelmetesebb fenyegetés a harmadik angyal üzenetében foglaltatik. Bizonyára rettenetes bűn az, amely Isten irgalommal nem elegyített haragját vonja maga után. Ám az emberek nem maradnak sötétségben e fontos ügy fölől; a fenevad és annak képmása imádása elleni figyelmeztetést hirdetni kell a világnak, még Isten ítéleteinek meglátogatása előtt, hogy mindenki megtudhassa, miért sújtanak le az ítéletek, és alkalma lehessen megmenekülni.” Signs of the Times, 1910. január 25.

A két tábla elkészítése a Habakuk második fejezetének beteljesedéseként több prófécia beteljesedése volt.

„Örhelyemre állok, és felmegyek a toronyba, hogy figyeljek, meglássam, mit szól hozzám, és mit feleljek, amikor megfedd engem. Az Úr pedig válaszolt nekem, és ezt mondta: Írd le a látomást, és tedd világossá táblákra, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert a látomás még a rendelt időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késik is, várj rá; mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el.

Íme, felfuvalkodott lelke nem egyenes benne; az igaz pedig az ő hite által él. Habakuk 2:1–4.

Mind az 1843-as úttörői táblázat, mind az 1850-es úttörői táblázat elkészítése a prófécia beteljesedése volt. Habakuk tábláinak tanulmányozása bőséges bizonyítékot szolgáltat erre. Habakuk könyvének e szakasza azonban fontos hozzájárulást tesz e tárgyalásunk e pontjához.

„Láttam, hogy az 1843-as tábla az Úr kezének vezetése alatt készült, és hogy azon nem szabad változtatni; hogy a számok olyanok voltak, amilyeneket Ő akart; hogy keze rajta volt, és elrejtett egy tévedést némely számokban, úgyhogy azt senki sem láthatta, míg kezét el nem vonta.” Early Writings, 74, 75.

1843 után az Úr arra adott útmutatást, hogy készítsenek egy másik táblázatot, de az elsőt (1843-as táblázatot) ne változtassák meg, kivéve ihletés által.

„Láttam, hogy az igazságot táblákon világosan kell feltüntetni; hogy a föld és annak teljessége az Úré, és hogy a szükséges eszközöket nem szabad kímélni annak világossá tételére. Láttam, hogy a régi ábra az Úr irányítása szerint készült, és hogy annak egyetlen adatát sem szabad megváltoztatni, csakis ihletés által. Láttam, hogy az ábrán szereplő számok úgy vannak, amint Isten akarja, és hogy az Ő keze egyes számokban eltakart és elfedett egy hibát, hogy senki se

lássá azt, míg nem az Ő keze eltávolíttatik.” Spalding and Magan, 2.

Miközben Nichols testvérrel élt együtt (aki az 1850-es táblázatot készítette), abban az időben, amikor ő a táblázatot készítette, White testvérnő azt mondta, hogy az 1850-es táblázatot a Bibliában látta.

„Láttam, hogy Isten ott volt Nichols testvér általi táblázat kiadásában. Láttam, hogy ennek a táblázatnak prófécija van a Bibliában, és ha e táblázat Isten népe számára rendeltetett, ha az egyiknek elegendő, a másiknak is az, és ha valakinek szüksége volt egy új, nagyobb méretarányban elkészített táblázatra, akkor mindnyájuknak ugyanúgy szükségük volt rá.”
Kéziratközlések, 13. kötet, 359.

Habakuk azt a parancsot kapta: „Írd fel a látomást, és tedd világossá táblákra.” Habakuk két táblája annak a szövetségnek a jelképe volt, amelyet Isten az adventizmussal kötött, amikor próféciai letéteményeseivé tette őket, miként akkor is, amikor szövetségre lépett az ókori Izraellel, és nekik adta a törvény két tábláját, valamint a felelősséget, hogy a törvény letéteményesei legyenek. Ám Habakuk a látomást világossá tevő táblákkal összefüggésben az imádók két osztályát azonosítja. Az egyik osztály azoké, akiknek „lelke felfuvalkodott”, és „nem becsületes”, a másik osztály pedig azoké, akiket „az igaz” néven jelöl meg, aki „az ő hite által él.”

Habakuk összefüggései azonosítják, hogy azok, akik megigazultak, olyan hit által élnek, amely a prófétai Igén alapul, amint azt a két tábla jelképezi; ennél fogva azok, akik nincsenek megigazulva, elvetették az adventizmus kezdeteit. Az a gondolat, amelyet hangsúlyozni kívánok, egy szakaszon alapul, amelyet valamivel ezelőtt vizsgáltunk meg. Így szól:

„Ám az olyan tárgyak, mint a szentély, összefüggésben a 2300 nappal, Isten parancsolatai és Jézus hite, tökéletesen alkalmasak arra, hogy megmagyarázzák a múlt adventmozgalmát, megmutassák jelenlegi helyzetünket, megalapozzák a kételkedők hitét, és bizonyosságot adjanak a dicsőséges jövő felől. Gyakran láttam, hogy ezek azok a fő témák, amelyekről a hírnököknek szólniuk kell.” Early Writings, 63.

Éppen most tekintettük át e négy igazság mindegyikét: a szentélyt, a 2300 napot, Isten parancsolatait és Jézus hitét. Mind a négy igazságot annak az igazságkeretnek a rendszerébe helyeztük, amely „tökéletesen alkalmas arra, hogy megmagyarázza a múlt adventmozgalmát, és megmutassa, mi a jelenlegi helyzetünk”. Ez a keret „az első említés szabálya”; ez az Alfa és az Ómega kézjegye, és ez az igazság kerete, mert az „igazság” szó ugyanazt a kézjegyet hordozza, mint mind a négy igazság, amelyet „jelenvaló igazság”-ként azonosítanak, s amely arra rendeltetett, hogy megmagyarázza az adventizmus kezdetét.

Ha semmi másra nem, ez legalább arra utal, hogy az általunk vizsgált, „igazságnak” fordított szó az örökkévaló evangélium keretét alkotja, és a végső figyelmeztető üzenet keretét is, valamint a harmadik angyal üzenetének keretét, továbbá Jézus Krisztus kijelentésének is jelentős részét képezi.

A végső figyelmeztető üzenetről, amelyet Jézus Krisztus kijelentéseként ábrázol a Jelenések könyve első fejezetének első három verse, a Jelenések végén másodszor is bizonyosság tétetik. A

Jelenések vége bizonyosságot tesz az Ószövetség első verseiről, valamint az Ószövetség utolsó verseiről is. E négy hivatkozás alapján, a prófétai sor prófétai sorra helyezésének isteni szabályát alkalmazva, arra lehet következtetni, hogy a végső figyelmeztető üzenet a Teremtőnek az Ő teremtett lényeihez fűződő kapcsolatáról szól. Az Ő teremtő hatalmáról szól. Arról szól, miként közöltetik az Ő teremtő hatalma az Ő egyházával. Az istenség ama tulajdonságáról szól, amely a véget a kezdettel azonosítja. Olyan üzenet ez, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulta előtt érkezik, és még többről is szól. Együttesen szemlélve Isten teremtő hatalmáról szól! És az Ő teremtő hatalmának első említése Mózes első könyve első fejezetének kezdetén található, az első verstől a második fejezet harmadik verséig.

Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlen és pusztá vala, és sötétség volt a mélység színén; és Isten Lelke lebegett a vizek színe felett.

És monda Isten: Legyen világosság; és lőn világosság. És látá Isten, hogy a világosság jó; és elválasztá Isten a világosságot a sötétségtől. És nevezé Isten a világosságot Nappalnak, a sötétséget pedig Éjszakának nevezé. És lőn este és lőn reggel: első nap.

És monda Isten: Legyen mennyezet a vizek között, hogy elválassza a vizeket a vizektől. Megalkotá tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt levő vizeket a mennyezet felett levő vizektől. És úgy lőn. És nevezé Isten a mennyezetet Égnek. És lőn este és lőn reggel: második nap.

És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatti vizek egy helyre, és tűnjék elő a száraz: és úgy lőn. És nevezé Isten a szárazat Földnek; a vizek egybegyűlését pedig Tengereknek nevezé: és látá Isten, hogy jó. És monda Isten: Hajtson a föld füvet, maghozó növényt, gyümölcsfát, mely az ő neme szerint való gyümölcsöt terem, amelyben annak magva van a földön: és úgy lőn. És hajta a föld füvet, maghozó növényt az ő neme szerint, és gyümölcsfát, mely gyümölcsöt terem, amelyben annak magva van, az ő neme szerint: és látá Isten, hogy jó. És lőn este és lőn reggel: harmadnap.

És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától; és legyenek jelekül, ünnepek, napok és esztendőök meghatározására. És legyenek világítókul az ég mennyezetén, hogy világítsanak a földre. És úgy lőn. Teremté tehát Isten a két nagy világítót; a nagyobbik világítót, hogy uralkodjék a nappalon, és a kisebbik világítót, hogy uralkodjék az éjszakán; és a csillagokat is. És helyhezteté azokat Isten az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; és hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és lőn reggel: negyedik nap.

És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élőlények nyüzsgésétől, és szárnyasok röpdössenek a föld felett, az ég mennyezetének nyílt boltozatán. És megteremté Isten a nagy tengeri állatokat, és mindazokat az élőlényeket, amelyek mozognak, amelyeket a vizek bőséggel hoztak elő az ő nemük szerint, és minden szárnyas madarat az ő neme szerint; és látá Isten, hogy jó. És megáldá őket Isten, mondván: Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a tengerek vizeit, és a madarak sokasodjanak a földön. És lőn este és lőn reggel: ötödik nap.

És monda Isten: Hozzon elő a föld élőlényt neme szerint, barmot, csúszómászót és földi vadat neme szerint. És úgy lőn. Teremté tehát Isten a földi vadat neme szerint, a barmot neme szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatot neme szerint. És látá Isten, hogy jó. És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmon, az egész földön, és minden csúszó-mászó állaton, amely a földön mozog. Teremté tehát Isten az embert a maga képére, Isten képére teremté őt; férfivá és asszonnyá teremté őket. És megáldá őket Isten, és monda nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet, és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és minden állaton, amely a földön mozog. És monda Isten: Ímé, néktek adok minden maghozó füvet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; legyenek azok néktek eledelül. A föld minden vadjának pedig, az ég minden madarának, és minden földön csúszó-mászó állatnak, amelyben élő lélek van, minden zöld füvet adok eledelül. És úgy lőn. És látá Isten, hogy minden, amit teremtett vala, ímé igen jó. És lőn este és lőn reggel: hatodik nap. Így készítették el az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megnyugovék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon nyugovék meg minden munkájától, amelyet teremtvé szerzett vala Isten. Mózes első könyve 1:24–2:3.

Az előző versek a teremtés egész bizonyágtételét jelenítik meg, hangsúlyozva, hogy Isten szava teremtő erővel bír.

Félje az egész föld az Urat; rettegjen tőle a világ minden lakója. Mert szólt, és meglett; parancsolt, és előállott. Zsoltárok 33:8, 9.

Ugyanaz az alkotó hatalom, amely a világot megteremtette, Krisztus által az emberek átalakítására munkálkodik.

A teremtő erő, amely a világokat létre hívta, Isten szavában van. Ez a szó erőt közöl; életet nemz. Minden parancs ígéret; ha az akarat elfogadja, és a lélek befogadja, magával hozza a Végtelen életét. Átalakítja a természetet, és újjáteremti a lelket Isten képmására.

Az ily módon közölt élet hasonlóképpen tartatik fenn. „Minden igével, amely Isten szájából származik” (Máté 4:4), él az ember. Előtted az élet, 126.

Jézus Krisztus kijelentése hangsúlyozza, miként közölte Isten Igéje az emberekkel. Az az Atyától a Fiúhoz, a Fiútól egy angyalhoz, az angyaltól egy prófétához jut, aki leírja azt, és elküldi a gyülekezeteknek. A közlés folyamata, amelyet a Jelenések könyvének eleje és vége tár elénk, Jákob lajtorjájával is szemléltetik, amelyen angyalok szállnak fel és alá. Szemlélteti azt Zakariás két aranycsője is, amelyek az olajat a szentélybe vezetik. Az Isten és ember közötti közlés folyamata a bibliai prófécia egyik tárgya, és az elküldött üzenet magában hordozza azt a teremtő erőt, amely a világegyetemet alkotta. A Jelenések első fejezetében bemutatott közlési folyamatban úgy kell értenünk, hogy a gyülekezeteknek továbbadott üzenet magában foglalja azt az erőt, amely képes egy laodiceait filadelfiaivá átváltoztatni.

Akár az Ó-, akár az Újszövetség kezdetét vagy végét tekintjük, ugyanaz az üzenet. Isten a végső figyelmeztető üzenetet közli, és ez magában hordozza Isten teremtő erejét, ha azok, akik hallják, meg is hallják és megtartják. Az az üzenet, amely ezt véghezviszi, az Alfa és Omega isteni keretébe van foglalva. A kezdet, a közép és a vég. Az a három héber betű, amelyek együtt alkotják az „igazság” szót, az örökkévaló evangélium, és a betűk, jelentésük, valamint az a szó, amelyet egymással egyesülve létrehoznak, azt az alapelvet jelképezik, és egyúttal azt is, aki Alfa és Omega. Ez az Ő teremtő erejét hangsúlyozza. A teremtéstörténet utolsó három szava közül mindegyik azzal a három betűvel kezdődik, mégpedig abban a sorrendben, amely az „igazság” szót alkotja.

A teremtéstörténet záró három szava azzal a három betűvel kezdődik, amelyek együtt az „igazság” szót alkotják. A vers utolsó három szava sorrendben az א (Alef), מ (Mem) és נ (Táv) betűkkel kezdődik. E három szó jelentése: „Isten”, „teremtett” és „alkotott”. Az, hogy e három szó mindegyike ebben a sorrendben az א (Alef), מ (Mem) és נ (Táv) betűkkel kezdődik, tovább hangsúlyozza a teremtés elbeszélésének teljességét és rendezettségét. Ezt a mintázatot zsidó kommentátorok a héber szöveg egyik érdekes nyelvi sajátosságaként jegyezték meg.

A teremtéstörténet azzal a kifejezéssel kezdődik, hogy „kezdetben”, és három szóval végződik, amelyek az Alfát és az Ómegát, a kezdetet és a véget, az elsőt és az utolsót jelképezik. A Mózes első könyvének bizonyágtételében szemléltetett teremtő erő a csodálatos nyelvművész aláírásával kezdődik és végződik.

Valamely dolog első megjelenése, amely ugyanazon dolog utolsó megjelenését szemlélteti: ezt hangsúlyozta János próféta, amikor azt írta, hogy leírta azt, ami akkor volt, egyúttal azt is írta, ami lesz.

Illésnek az Ószövetség végén bemutatott utolsó figyelmeztető üzenete ugyanazt a prófétai alapelvet azonosítja, a vasárnaptörvény válságának és a közeledő hét utolsó csapásnak az összefüggésében.

„Az első említés szabálya”, valamint mindaz, amit képvisel, az a „keret”, amelybe a „jelenváló igazságot” kell helyezni. Ez a keret „az első említés szabálya”, amely egyúttal Isten egyik tulajdonsága is.

Dániel könyvében, amely az adventizmus kezdetét jelképezi, és a Jelenések könyvében, amely az adventizmus végét jelképezi, bámulatos párhuzamokat találunk, ha azt azzal az elvvel szemléljük, hogy az első az utolsót szemlélteti. Dániel könyve Jézus egyik tulajdonságát tárja elénk, amikor a Palmoni nevet használja, amelynek jelentése: a titkok csodálatos számlálója. Dániel Jézust Mihályként, az arkangyalként is bemutatja. Jánost arra használja fel az Úr, hogy ugyanazt tegye, mint Dániel, és ő nem a matematika mesterét, sem az angyalok vezetőjét azonosítja, hanem a nyelv mesterét. Amikor Jézust az ábécé mesterének tekintjük, a 119. zsoltárra kell gondolnunk, amely a Biblia leghosszabb fejezete.

A 119. zsoltár alfabetikus akrosztichon, ami azt jelenti, hogy minden egyes nyolc versből álló egység első betűje ugyanaz a betű. A héber ábécében huszonkét betű van, ezért huszonkét, egyenként nyolc versből álló szakasz található benne. Minden szakasz az ábécé sorrendjében

következő betűvel kezdődik, és ezt követően az ahhoz a betűhöz rendelt mind a nyolc vers is ugyanazzal a betűvel kezdődik. Minden betűhöz nyolc vers tartozik; így a héber ábécé huszonkét betűjének nyolc-nyolc verse összesen százhetvenhat sort tesz ki. A zsoltár az engedelmességet hangsúlyozza egy olyan Isten iránt, aki a rend Istene (innen az akrosztichon szerkezet), nem pedig a káoszé.

A 119. zsoltár másik kiemelkedő témája az a mélységes igazság, hogy Isten Igéje önmagában véve mindenre elegendő. A zsoltár egészében nyolc különböző kifejezés utal Isten Igéjére: törvény, bizonyágtételek, rendelkezések, rendelések, parancsolatok, ítéletek, szó és végzések. Szinte minden versben említés történik Isten Igéjéről. A 119. zsoltár nem csupán az Írások jellemét erősíti meg, hanem azt is, hogy Isten Igéje magának Istennek a jellemét tükrözi. Figyeljük meg Istennek ezeket a tulajdonságait, amint a 119. zsoltár feltárja őket:

1. Igazságosság (7., 62., 75., 106., 123., 138., 144., 160., 164., 172. versek)
2. Megbízhatóság (42. vers)
3. Igazmondás (43., 142., 151., 160. versek)
4. Hűség (86. vers)
5. Változhatatlanság (89. vers)
6. Örökkévalóság (90., 152. vers)
7. Világosság (105. vers)
8. Tisztaság (140. vers)

A zsoltár két boldogmondással kezdődik. „Boldogok” azok, akiknek útja feddhetetlen, akik Isten törvénye szerint élnek, akik megőrzik rendeléseit, és teljes szívükből keresik Őt. Ezek a tanulságok számunkra ebben a nagy zsoltárban. Isten Igéje elegendő arra, hogy bölccsé tegyen bennünket, neveljen az igazságban, és felkészítsen minden jó cselekedetre (2 Timóteus 3:15–17).

Természetesen a 119. zsoltár olyan témakörhöz tartozik, amely a vallási világban jórészt mindmáig rendezetlen. Arról van szó, hogy melyik vers a Biblia középső verse, és melyik fejezet a Biblia középső fejezete. Ha az interneten keres, megtalálja a különféle érveket, amelyek akörül összpontosulnak, hogy melyik Bibliát használjuk, és így tovább. A vita minden álláspontjának az a problémája, hogy a Biblia közepének meghatározását — akár versről, akár fejezetről van szó — a Biblia Szerzőjének kell megadnia, nem pedig a Biblia emberi tanulmányozójának vagy bírálójának.

A Biblia azt tanítja, hogy mindennek van kezdete és vége. Mindennek rendelt ideje van.

Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak: ideje a születésnek, és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, és ideje a kiültetettnek kiszaggatásának. Prédikátor 3:1–2.

Megvan az ideje a születésnek, és megvan az ideje a meghalásnak, mégis van egy élet is, amely életünk kezdete és vége között zajlik. A születés rövid pillanat az időben, miként a halál is. Az élet a középső rész, és általában sokkal több történet kapcsolódik hozzá, mint születésünk idejéhez és

halálunk idejéhez.

Az „első említés szabályában” a közép rendszerint sokkal több bizonyossággal rendelkezik, mint az első és az utolsó. Egyetlen verset vagy fejezetet keresni a Bibliában, és azt középnek meghatározni, annyi, mint figyelmen kívül hagyni a bibliai bizonyítékot; még ha a kezdet és a vég lényegileg időpontok is, a közép általában időszak. Természetesen a kezdet, a vég és a közép összhangban állnak egymással, jóllehet a végén ugyanaz az azonos útjelző gyakran a kezdet ellentéte.

Jézus Keresztelő Jánost Illésként azonosította, és mindketten ugyanazt a prófétai eseménysort szemléltetik, ám Illést egy gonosz asszony (Jézabel) üldözte, aki börtönbe akarta vetni és meg akarta ölni Illést, de ezt soha nem vitte véghez. Jánost, aki Illés jelképe volt, egy gonosz asszony (Heródiás) kereste, hogy börtönbe vesse és megölje őt, és ezt meg is tette. Illés és János egymással felcserélhető jelképek, de vannak olyan prófétai jellemzőik, amelyek egymással ellentétes jellemzők, mégis párhuzamba állnak egymással. Illés soha nem halt meg, János meghalt. Annak megértése, hogy az egymással egyvonalba eső prófétai jelzőpontok gyakran ellentétek, lehetővé teszi azok számára, akik látni kívánnak, hogy a Biblia közepe a 118. zsoltár.

Amikor az első említés szabályának elvét úgy alkalmazzuk, ahogyan meghatároztuk, azt találjuk, hogy a Biblia közepének kezdete a 117. zsoltár, a Biblia legrövidebb fejezete, amely két versből áll. Ezt a 118. fejezet követi, amely a Biblia közepe, a 118. fejezetet pedig a 119. követi, amely a Biblia leghosszabb fejezete, és a Biblia közepének vége. A csodálatos nyelvész a kezdetet a legrövidebb fejezettel jelöli meg, majd a véget a leghosszabb fejezettel jelöli meg. Ez két egymással ellentétes fejezet. A kezdet a mag, a vég pedig az, ahol a teljesen beérett növény kifejlődik, ahol a középen elhelyezkedő valamennyi bizonyosságtétel egybekapcsolódik. Figyeljük meg a 117. zsoltárt.

Dicsérjétek az Urat, mind ti nemzetek; magasztaljátok őt, mind ti népek. Mert nagy az ő irgalma hozzánk, és az Úr igazsága örökké megmarad. Dicsérjétek az Urat. Zsoltárok 117:1, 2.

Az a szó, amelyet vizsgálunk, és amely három betűből áll, a második versben „igazság”-nak van fordítva, és a Biblia közepének kezdetét jelképezi (a Biblia közepe a 117–119. zsoltár). A közép vége a 119. zsoltár. A 118. zsoltár a közép közepe. A 118. zsoltár a Biblia legrövidebb és leghosszabb fejezete közé van ékelve, és a legrövidebb, amely a kezdetet képezi, előterjeszti az „igazság” szót, amelyet három betű alkot, s ezek az örökkévaló evangélium három lépését jelképezik, és az igazság megértésének keretét adják. Ez a keret az az alapelv, amely Krisztus jellemét mint az Alfa és Omega jelképezi.

A középső rész vége, a 119. fejezet, egy alfabetikus akrosztichon, amely a Biblia közepére helyezve a csodálatos nyelvészt hangsúlyozza. A 119. fejezetben ugyanaz a szó négyszer „igazság”-nak van fordítva.

És a te igazságod igéjét ne vedd ki egészen számból; mert a te ítéleteidben reménykedtem. 43. vers.

Igazságod örökkévaló igazság, és törvényed az igazság. 142. vers.

Közel vagy te, ó, Uram, és minden parancsolatod igazság. 151. vers.

Igaz a te igéd kezdettől fogva, és minden igazságos ítéleted örökké megmarad. 160. vers.

Az e versekben található igazság a bibliai prófécia egyik szabálya, amely a véget a kezdettől azonosítja; és a versekben rejlő igazság az, hogy az Alfa és az Ómega elhelyezte az Ő aláírását a Biblia közepén, miként megtette azt a kezdetnél és a végnél is. Az elsőnek és az utolsónak aláírása a „keret” a harmadik angyal utolsó figyelmeztető üzenetének bemutatásához. A közép utolsó része négy olyan verset foglal magában, amelyekben az „igazság”-nak fordított szó szerepel, noha a negyedik hivatkozásban egyszerűen csak „igaz”-nak van fordítva. E négy vers közül az utolsó végsőként azt azonosítja, hogy „kezdetől fogva” az ige „igaz”.

Kezdetben, Mózes első könyve első és második fejezetének teremtéstörténetében, az „igazság” szó, noha közvetlenül nincs leírva, a teremtéstörténet utolsó három szavában mégis megjelenik, mert e szavak mindegyike sorrendben azokkal a betűkkel kezdődik, amelyek az „igazság” szót alkotják. Kezdetben vala az Ige, és általa lett minden teremtvé, és a Mózes első könyvében található teremtés bizonyágtétele e szavakkal kezdődik: „Kezdetben”, és három olyan szóval végződik, amelyek azokhoz az igazságokhoz kapcsolódnak, amelyek Krisztus egy olyan tulajdonságával függenek össze, amelyet Ézsaiás könyve úgy határoz meg, mint annak bizonyítékát, hogy Ő az egyedüli és egyetlen Isten.

A Biblia közepe (Zsoltárok 117–119) a 117. fejezetben az „igazság” szó használata által arra az igazságra utal, hogy a kezdet a véget jelképezi. E szót három betű alkotja, amelyek az örökkévaló evangéliumot és a három angyal üzenetét jelképezik, és azonosítják a teremtéstörténet lezárását. A Biblia közepének vége az ábécé bemutatása, amelyet a csodálatos nyelvész alkotott meg annak megalapozására, hogy az, ami most az Ő jellemére vonatkozóan feltárul, összhangban áll a „kinyilatkoztatás” szó meghatározásával, mert Jézus Krisztus kinyilatkoztatása olyan üzenet, amely arra rendeltetett, hogy Krisztus jellemének egy olyan vonását mutassa be, amelyet mindeddig nem ismertek fel teljesen, ha egyáltalán felismerték. A kinyilatkoztatás összhangban van a szövetségi történelem vonalaival, mert a szövetségi történelem magában foglalja Isten azon törekvésének bizonyítékait, hogy önmagát neven keresztül nyilatkoztassa ki, miközben az Ő-története kibontakozott.

„A törvény nagy alapelvei, Isten legbensőbb természetének alapelvei, Krisztusnak a hegyen elhangzott szavaiban öltenek testet. Aki ezekre épít, az Krisztusra, az örök korszakok Kösziklájára épít. Amikor befogadjuk az Igét, Krisztust fogadjuk be. És csak azok építenek Őrá, akik így fogadják be szavait. „Más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” 1 Korinthus 3:11. „Nincsen senkiben másban üdvösség; mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” Apostolok Cselekedetei 4:12. Krisztus, az Ige, Isten kinyilatkoztatása — jellemének, törvényének, szeretetének, életének megnyilatkozása — az egyetlen alap, amelyre olyan jellemet építhetünk, amely megmarad.” The Mount of Blessing, 148.

Természetesen még sok mindenről kellene szólnunk ezzel az igazsággal kapcsolatban, de itt most megállunk.